

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Jana Filipa a soudců Jaroslava Fenyka (soudce zpravodaj) a Radovana Suchánka ve věci ústavní stížnosti stěžovatele **Adriana Portmanna, Ph.D.**, bytem , Švýcarsko, zastoupeného Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem se sídlem Bolzanova 461/5, Brno, proti usnesení **Nejvyššího soudu** ze dne 1. 9. 2016, č. j. 21 Cdo 3092/2016-320, a proti rozsudku **Městského soudu v Praze** ze dne 10. 2. 2016, č. j. 19 Co 397/2015-298, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

I.

Stěžovatel se v podané ústavní stížnosti domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí, a to pro porušení jeho ústavně zaručených základních práv na spravedlivý proces, přístup k soudu, na soudní ochranu a na ochranu majetku.

Napadeným usnesením Nejvyššího soudu bylo jako nepřípustné pro nesplnění podmínek podle § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, odmítnuto dovolání stěžovatele směřující proti napadenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 5. 8. 2015, č. j. 20 C 315/2014-263 (dále jen „rozsudek obvodního soudu“), jímž byla zamítnuta žaloba, kterou se stěžovatel domáhal vůči České republice – Ústavu pro studium totalitních režimů (dále jen „Ústav“), vyslovení neplatnosti čtyř pracovněprávních úkonů souvisejících s výběrovým řízením na funkci ředitele Ústavu. Konkrétně šlo o žalobu na určení neplatnosti rozhodnutí Rady Ústavu přijaté dne 24. 9. 2013 usnesením o vyhlášení výběrového řízení na funkci ředitele Ústavu,

rozhodnutí přijaté dne 9. 4. 2014 usnesením, podle kterého do druhého kola volby ředitele Ústavu postupují pouze dvě osoby, rozhodnutí přijaté dne 16. 4. 2014 usnesením, podle kterého byl ve 3. kole zvolen ředitel Ústavu a rozhodnutí přijaté dne 22. 4. 2014 usnesením, podle kterého byl jmenován ředitel Ústavu (dále také jen „pracovníprávní úkony Rady Ústavu“). Obvodní soud pro Prahu 3 současně rozhodl o nákladech řízení tak, že stěžovatel je povinen zaplatit Ústavu na těchto nákladech částku 14.000,- Kč.

Pokud jde o napadené usnesení Nejvyššího soudu, stěžovatel namítá, že ve svém dovolání poukázal na rozhodnutí dovolacího soudu, od kterého se odvolací soud v napadeném rozsudku odchýlil a Nejvyšší soud i přesto dovolání stěžovatele neshledal přípustným a „*se značně rudimentárním odůvodněním*“ je odmítl. V uvedeném spatřuje stěžovatel zásah do svého práva na spravedlivý proces.

K porušení práva na přístup k soudu a soudní ochranu došlo podle stěžovatele postupem soudů, které dospěly k závěru, že se stěžovateli nepodařilo prokázat naléhavost právního zájmu na určení neplatnosti napadených pracovníprávních úkonů Rady Ústavu ve smyslu § 80 občanského soudního řádu. Stěžovatel přitom svou žalobou napadl jak výsledek výběrového řízení, tak dílčí rozhodnutí, jež v něm byla učiněna a která vedla k vyřazení stěžovatele z další účasti v něm. Soudy přitom v dané věci ani nenaznačily, která rozhodnutí, resp. právní jednání, měl stěžovatel svou žalobou napadnout a stěžovatel se proto domnívá, že rozhodnutí Rady Ústavu je podle názoru ve věci rozhodujících soudů ze soudního přezkumu vyňato. To je však podle stěžovatele v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), podle kterého ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny. Stěžovatel v této souvislosti odkazuje na čl. 21 odst. 4 Listiny, podle kterého mají občané za rovných podmínek přístup k voleným a jiným veřejným funkcím.

Stěžovatel dále namítá, že ve svém odvolání proti rozsudku obvodního soudu namítal závažnou zmatečnou vadu soudu prvního stupně, spočívající v tom, že tento soud uvedl v písemném vyhotovení rozsudku zcela jiné odůvodnění, než které vyhlásil ústně. Uvedené stěžovatel odvolacímu soudu doložil zvukovým záznamem z ústního vyhlášení rozsudku a ve svém odvolání označil předmětný postup obvodního soudu za vážnou vadu, pro kterou je namísto rozsudek obvodního soudu zrušit, k čemuž v odvolání uvedl další argumentaci. Odvolací soud však předmětnou námitku a související argumentaci nijak nezohlednil, nevypořádal se s ní a ani ji v napadeném rozsudku nerekapituloval. Již uvedená vada samotná představuje podle stěžovatele zásah do jeho práva na spravedlivý proces, který odvolací ani dovolací soud nenapravily.

Právo na ochranu majetku a právo na spravedlivý proces bylo podle stěžovatele porušeno také tím, že soudy v záhlaví uvedenými rozsudky přiznaly Ústavu vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů právního zastoupení advokátem. To však podle stěžovatele odporuje ustálené judikatuře Ústavního soudu, který v nálezu ze dne 9. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 2929/07, konstatoval, že „*[je-li] stát, k hájení svých právních*

zájmů, vybaven příslušnými organizačními složkami, finančně i personálně zajištěnými ze státního rozpočtu, není důvod, aby výkon svých práv a povinností v této oblasti přenášel na soukromý subjekt, kterým byl v přezkoumávaném případě advokát.“ V této souvislosti stěžovatel odkazuje i na nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2010, sp. zn. II. ÚS 3246/09, a uvádí, že je-li Ústav schopen bez přibrání advokáta výběrové řízení provést, měl by být samostatně schopen i obhájit správnost svých kroků před soudem.

Dne 7. 10. 2016 obdržel Ústavní soud podání stěžovatele, ve kterém prohlásil podle § 37 odst. 1 zákona č. 82/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, že odmítá soudce Jaroslava Fenyka a Jana Filipa, protože je považuje za podjaté. O odmítnutí bylo rozhodnuto usnesením ze dne 11. 7. 2017, č. j. III. ÚS 3108/16-21, a to tak, že odmítání soudci nejsou z projednávání a rozhodování v nyní posuzované věci vyloučení, přičemž citované usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 16. 7. 2017.

II.

Ústavní soud posoudil argumenty stěžovatele obsažené v ústavní stížnosti, konfrontoval je s obsahem napadených rozhodnutí a obsahem vyžádaného soudního spisu, vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 20 C 315/2014, a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná.

Ústavní soud předně musí připomenout, že je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), který stojí mimo soustavu soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), a že vzhledem k tomu jej nelze, vykonává-li svoji pravomoc tak, že na základě čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, považovat za další, „superrevizní“ instanci v systému obecné justice, oprávněnou svým vlastním rozhodováním (nepřímo) nahrazovat rozhodování soudů; jeho úkolem je „toliko“ přezkoumat ústavnost soudních rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo. Vzhledem k tomu nutno vycházet z pravidla, že výklad „podústavního“ práva a jeho aplikace na jednotlivý případ je v zásadě věcí soudů a o zásahu Ústavního soudu do jejich rozhodovací činnosti lze uvažovat za situace, kdy je jejich rozhodování stíženo vadami, které mají za následek porušení ústavnosti (tzv. kvalifikované vady). Takové vady Ústavní soud v napadených rozhodnutích neshledal.

Nejdříve bylo třeba zabývat se námitkou stěžovatele vůči napadenému rozhodnutí Nejvyššího soudu, jímž bylo dovolání stěžovatele odmítnuto pro nepřipustnost z důvodu, že nebyly splněny podmínky přípustnosti dovolání formulované v § 237 občanského soudního řádu. Ústavní soud přitom nedospěl k závěru, že toto rozhodnutí vykazuje znaky protiústavnosti, např. pro svévoli, nedostatek odůvodnění či jiných ústavní úrovně dosahujících vad vytyčených dostupnou a konsolidovanou judikaturou Ústavního soudu. Odůvodnění napadeného usnesení Nejvyššího soudu obsahuje zřetelné důvody, proč je dovolání nepřipustné. Poukazuje-li stěžovatel na jeho stručnost, ta je v případě odmítnutí dovolání výslovně předpokládána v § 243f odst. 3 občanského soudního řádu. Dovolací soud uvedl v dostatečném rozsahu důvody, pro které shledal dovolání nepřipustným pro soulad rozhodnutí odvolacího soudu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu; odkázal přitom na rozhodnou judikaturu, včetně rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2005, sp. zn. 21 Cdo 155/2005, kterým reagoval na stěžovatelem - k přípustnosti jeho dovolání - namítané rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 10. 2. 2016, sp. zn. 31 Cdo 4001/2013, vydané ve věci obchodní veřejné soutěže, resp. citovaným rozhodnutím obsaženým

v odůvodnění napadeného usnesení dovolací soud poukázal na rozdíl mezi výběrovým řízením na obsazení pracovního místa nejvhodnějším kandidátem a vyhlášením veřejné soutěže; a dále posoudil též otázku účelně vynaložených nákladů na zastoupení advokátem. Z odůvodnění rozhodnutí dovolacího soudu je tak zřejmé, proč bylo dovolání odmítnuto.

K dalším námitkám stěžovatele, jež směřují proti napadenému rozhodnutí soudu odvolacího a jeho závěru o nemožnosti přezkoumat pracovněprávní úkony Ústavu na základě stěžovatelem podané určovací žaloby podle § 80 občanského soudního řádu, je nutno především s poukazem na judikaturu Nejvyššího soudu uvést, že v daném případě je předmětem řízení věc vyplývající ze vztahu mezi občanem (uchazečem o přijetí do pracovního poměru) a právníkou osobou (potencionálním zaměstnavatelem) a účastníci tohoto vztahu jsou navzájem v rovném postavení odvozeném z určujících zájmů stejného typu (směřujících ke vzniku pracovního poměru) a stejné strukturální úrovni, kdy žádný z účastníků nevystupuje vůči druhému jako nositel veřejné svrchované moci a tím jako silnější subjekt, který je způsobilý autoritativně (pod správním donucením) rozhodovat o právech a povinnostech. Jde tedy o vztah soukromoprávní a projednání a rozhodnutí o dané věci tak podle § 7 odst. 1 občanského soudního řádu patří do pravomoci civilních soudů (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 1. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1860/2003, nebo ze dne 6. 9.2007, sp. zn. 30 Cdo 160/2007). S uvedeným korespondují i závěry obsažené v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. 1 As 102/2010). V tomto ohledu je nepřijatelný odkaz stěžovatele na porušení čl. 36 odst. 2 Listiny, namítá-li, že pracovněprávní úkony Rady Ústavu jsou vyňaty ze soudního přezkumu, neboť citované ustanovení Listiny garantuje soudní ochranu před rozhodováním orgánů veřejné správy v oblasti veřejné správy (ústavní základ pro správní soudnictví), avšak s ohledem na shora uvedené jde v nyní posuzovaném případě o úkony orgánu veřejné správy svou povahou pracovněprávní.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že závěr soudů – o tom, že se mu nepodařilo prokázat naléhavost právního zájmu na určení neplatnosti pracovněprávních úkonů Rady Ústavu ve smyslu § 80 občanského soudního řádu – je podle jeho názoru v rozporu s právem na přístup k soudu a na soudní ochranu, odkazuje Ústavní soud na odůvodnění napadeného rozsudku odvolacího soudu. V něm je uvedeno, že první tři pracovněprávní úkony Rady Ústavu – kterými bylo 1) vyhlášeno výběrové řízení na funkci ředitele Ústavu, 2) vybrány dvě osoby do druhého kola volby ředitele Ústavu a 3) zvolen ředitel Ústavu – nejsou právními úkony, které by samy o sobě byly způsobilé přivodit následky v právních vztazích účastníků a vzhledem k tomu je nelze v rámci občanského soudního řízení přezkoumávat z hlediska platnosti ve smyslu zásad stanovených právními předpisy na základě určovací žaloby podle § 80 občanského soudního řádu, který je dovoleným procesním prostředkem obrany pouze proti neplatným právním úkonům. Není pochyb o tom, že uvedené pracovněprávní úkony žádný vztah ani právo mezi účastníky nezaložily a tudíž nemůže být úspěšná ani žaloba na určení jejich neplatnosti. V řadě poslední (čtvrtý) žalobou napadený pracovněprávní úkon Rady, kterým byl jmenován ředitel Ústavu, pak sice je možné za právní úkon (jednání) označit, nicméně jde o úkon, zakládající právní vztah mezi Ústavem na jedné straně a na straně druhé nově jmenovaným ředitelem, nikoliv stěžovatelem.

Nad rámec uvedeného Ústavní soud dodává, že podle § 30 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, „[v]ýběr fyzických osob ucházejících se o zaměstnání z hlediska kvalifikace, nezbytných požadavků nebo zvláštních schopností je v působnosti zaměstnavatele, nevyplývá-li ze zvláštního právního předpisu jiný postup“. Z ústavního pořádku vyplývá nejen právo zaměstnance svobodně a dobrovolně vybrat si, s kým uzavře pracovní smlouvu (čl. 26 odst. 1 Listiny), ale i stejné právo zaměstnavatele (čl. 2 odst. 3 Listiny). Je na zaměstnavateli, aby v případě, že se o jedno místo uchází u něho více uchazečů, vybral toho z uchazečů, kterého považuje na dané místo za nejvhodnějšího. Na druhé straně však může brát zaměstnavatel při výběru nejvhodnější osoby, kterou se ze všech ucházejících se fyzických osob rozhodne přijmout do zaměstnání, v úvahu pouze kritéria, která se vztahují k budoucímu výkonu práce. Takovými kritérii jsou podle § 30 odst. 1 zákoníku práce hledisko kvalifikace, nezbytné požadavky pro výkon práce nebo zvláštní schopnosti (Bělina, M., Drápal, L. a kol.: Zákoník práce. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015. s. 185). Zaměstnavatel je v tomto směru povinen zajišťovat podle § 4 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, rovné zacházení se všemi fyzickými osobami ucházejícími se u něho o zaměstnání a je zakázána jakákoliv diskriminace. Dojde-li k porušení práv a povinností vyplývajících z práva na rovné zacházení nebo k diskriminaci, má ten, kdo byl tímto jednáním dotčen, právo se u soudu zejména domáhat, aby bylo upuštěno od diskriminace (zdržovací žaloba), aby byly odstraněny následky diskriminačního zásahu a aby mu bylo dáno přiměřené zadostiučinění, popř. má též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích, a to podle § 10 zákona č. 198/2009 Sb., antidiskriminační zákon, ve znění pozdějších předpisů. Příslušným k projednání žaloby podle § 10 antidiskriminačního zákona je okresní soud (§ 9 odst. 1 a 2 občanského soudního řádu *a contrario*). V případech diskriminace ve věcech pracovních, a to včetně diskriminace při výkonu práva na přístup k zaměstnání, kdy oběť diskriminace je teprve uchazečem o zaměstnání, rozhoduje senát okresního soudu podle § 36a odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu (Kvasnicová, J., Šamánek, J., a kol. Antidiskriminační zákon: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2015. Komentář k § 10).

V této souvislosti Ústavní soud dále upozorňuje na judikaturu Nejvyššího soudu, podle které předpokladem úspěšnosti žaloby na odstranění následků porušování práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení nebo diskriminace je, že následky tohoto porušování (diskriminace) v době rozhodování soudu trvají (i když porušování samo nebo diskriminace již pominuly) a že způsob jejich odstranění navržený v žalobě je přiměřený porušování práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení nebo diskriminaci, k nimž v konkrétním případě došlo. Přiměřenost způsobu odstranění následků tohoto porušování (diskriminace) bude záviset na konkrétních okolnostech každého případu a jeho volba musí vždy odpovídat povaze a rozsahu porušování (diskriminace), jehož následky mají být odstraněny. Přitom však v případě, že k porušování práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení nebo k diskriminaci došlo před vznikem pracovního poměru (při uplatňování práva na zaměstnání), „není přiměřeným způsobem odstranění následků tohoto porušování nebo diskriminace, jehož by se zaměstnanec mohl úspěšně domáhat, přijetí zaměstnance do pracovního poměru zaměstnavatelem, který jej odmítl přijmout na základě porušování práv a povinností vyplývajících z rovného zacházení nebo diskriminace, neboť pracovníprávní vztahy podle zákoníku práce mohou vzniknout – jak vyplývá z ustanovení § 7 odst. 1 zák. práce

– *jen se souhlasem zaměstnance a zaměstnavatele, a zaměstnavatel proto není povinen uzavřít se zaměstnancem pracovní smlouvu (popřípadě ho jmenovat na vedoucí pracovní místo), kterou se zakládá pracovní poměr*“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 12. 2014, sp. zn. 21 Cdo 4429/2013).

Pokud jde o námitku stěžovatele, že obvodní soud v písemném vyhotovení rozsudku uvedl jiné odůvodnění, než které bylo vyhlášeno ústně, Ústavní soud ze zapůjčeného spisu Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. 20 C 315/2014, zjistil, že stěžovatel ve svém odvolání proti rozsudku obvodního soudu, odkazující se na zvukový záznam, který si stěžovatel z jednání před obvodním soudem sám pořídil, konkrétně namítal, že ve vyhlášeném odůvodnění obvodní soud uvedl, že žaloba byla podána opožděně, protože se tak stalo až po uplynutí dvouměsíční lhůty ve smyslu § 72 zákoníku práce, přičemž v písemném vyhotovení rozsudku již tato argumentace obsažena nebyla (list č. 275). Ústavní soud z protokolu o jednání před obvodním soudem dne 5. 8. 2015 dále zjistil, že jednací místnost nebyla vybavena technickým zařízením umožňujícím zvukový nebo zvukově obrazový záznam (list č. 242), přičemž v pořizovaném protokolu bylo vedle vyhlášených výroků rozsudku obvodního soudu dále uvedeno, že byl „[r]ozsudek vyhlášen, stručně odůvodněn, dáno poučení o možnosti podat opravný prostředek“ (list č. 248). Ústavní soud musí přisvědčit stěžovateli v tom, že ačkoliv uvedená námitka byla obsahem jeho odvolání proti rozsudku obvodního soudu, odvolací soud se touto námitkou v napadeném rozsudku nezabýval. Avšak námitce stěžovatele, že již tato vada sama o sobě představuje zásah do jeho práva na spravedlivý proces, kterému odvolací ani dovolací soud neposkytly ochranu, Ústavní soud již přisvědčit nemohl.

Pokud odůvodnění písemného vyhotovení rozsudku obvodního soudu nebylo v souladu s vyhlášeným odůvodněním, je takový postup sice v rozporu s § 157 odst. 2 občanského soudního řádu, Ústavní soud však již v minulosti dovodil, že ne každé porušení práva představuje současně i zásah do základních práv a svobod účastníka řízení. V každém jednotlivém případě je třeba zkoumat konkrétní okolnosti případu, které mohou mít vliv na konečné posouzení věci. Jinými slovy řečeno, je třeba se zabývat tím, zda v tom kterém případě skutečně došlo k zásahu do základních práv a svobod v materiálním slova smyslu a zda by případná kasace napadeného rozhodnutí vedla nebo alespoň potencionálně mohla vést k nápravě věci. Takový případ by nastal, pokud by důsledkem porušení souladu vyhlášeného odůvodnění s jeho písemným vyhotovením bylo např. to, že by v písemném vyhotovení rozsudku bylo argumentováno vyjádřením účastníka řízení, které bylo soudu doručeno až po vyhlášení rozsudku (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2000, sp. zn. III. ÚS 334/2000). Nic takového však stěžovatel ve své ústavní stížnosti netvrdí a nevyplývá to ani z předmětného spisového materiálu. Bylo by naopak zcela formalistickým, pokud by Ústavní soud napadená rozhodnutí zrušil výhradně na základě předmětného procesního pochybení, a to za situace, kdy dospěl ke shora uvedenému závěru, že po materiální stránce (otázka určení neplatnosti pracovněprávních úkonů Rady Ústavu) tato rozhodnutí neporušila stěžovatelova ústavně zaručená základní práva.

Stěžovatelově námitce ohledně přiznání nákladů řízení Ústavu se věnoval již městský soud, který v odůvodnění napadeného rozsudku s odkazem na náleží Ústavního soudu ze dne 20. 2. 2014, sp. zn. I. ÚS 1011/12 uvedl, že je třeba vždy přihlídnout ke

konkrétním okolnostem případu, když si lze jistě představit, že předmětem sporu, jehož účastníkem je stát, může být i právní problematika, která přímo nesouvisí s oblastí zajišťovanou konkrétním státním orgánem, případně jde o právní problematiku velmi specializovanou, obtížnou, dosud neřešenou, nebo problematiku s mezinárodním prvkem, vyžadující znalosti cizího práva, jazykové znalosti apod. Přiznání náhrady nákladů Ústavu odůvodnil městský soud tak, že předmětný spor rozhodně netvoří běžnou agendu Ústavu, nýbrž je sporem svou povahou mimořádným. Zastoupení ve sporech, které jsou skutkově či právně složité, vyžaduje vysoce odborné znalosti, které nelze po řadových zaměstnancích Ústavu požadovat. Zastoupení advokátem v takovém sporu se jeví jako účelné a hospodárné, také z důvodu zcela odlišné konstrukce odpovědnosti advokáta oproti odpovědnosti zaměstnance. S přihlédnutím k tomu se Ústav rozhodl využít služeb advokátky a tento postup nelze hodnotit jako neúčelný nebo nehospodárný. V daném případě také nebyly podle městského soudu dány důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání nákladů řízení.

V projednávané věci se městský soud, jak je shora nastíněno, dostatečně zabýval účelností vynaložených nákladů řízení ze strany Ústavu, přičemž své závěry dostatečně zdůvodnil. Při hodnocení účelnosti vynaložených nákladů vzal v úvahu kritéria nastolená ohledně dané problematiky judikaturou Ústavního soudu a uvedl, proč v dané věci nelze přistoupit na argumentaci stěžovatele dovozovanou z jím citovaných nálezů Ústavního soudu. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší soud v napadeném usnesení. Ústavní soud proto neshledal, že by při stanovení výše nákladů řízení ze strany obvodního a městského soudu došlo k jakémukoliv excesu, či libovůli v rozhodování.

Ze všech výše uvedených důvodů Ústavní soud podanou ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako návrh zjevně neopodstatněný odmítl.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 25. července 2017

Jan Filip v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Naděžda Řeháčková